

The background of the cover is a sunset over a body of water. The sky is a gradient of pink, purple, and orange. In the foreground, the silhouettes of two people are visible, sitting on a dark shore and looking out at the water. The title is written in a white, elegant cursive font.

Ule maa
ja
mere

Romaan

KAY BRATT

Originaali tiitel:
Kay Bratt
No Place Too Far
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt. Igasugune sarnasus inimestega, olgu nad elus või surnud, või tegelike sündmustega, on juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viies
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2020 by Kay Bratt. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E10403621
ISBN 978-9949-82-812-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Maule

Esimene peatiikk

„Kas see on jälje- ja päästekoer?“ küsis vana mees, pilk Woodrow'l. Ta oli neid oma tubli kümme minutit jälginud, enne kui lõpuks välja sülgas, mis ta öelda tahtis.

Maggie mõtles, kas mees pani tähele, et riided, mis ta hommikul välja oli valinud, harmoneerusid tema jalge ees lamava basseti musta-, pruuni- ja valgeseguse kasukaga. Kui koerad oma omanike moodi välja nägid, tõestas see koer seda suurepäraselt.

„Ei ole,“ vastas Maggie. „Miks? Kas ma näen eksinud välja? See ju ikka on loomakliinik?“

Vana mees ei paistnud sarkasmi tähele panevat.

„Jaa, on ikka. Ma küsin ainult sellepärast, et tal on selline vest. Kas sa ostsid selle Amazonist nagu mu nõbu? Tal on väike *chihuahua* ja ta ei saa ilma selleta kuhugi mindud. Veab teda üle linna igale poole kaasa. Käib selle väikese sitasööjaga isegi toidupoes.“

Maggie ei läinud õnge. Kuid mees polnud juurdlust veel lõpetanud.

„Aga sinu oma? Vead teda poodidesse ja restoranidesse kaasa?“

Woodrow tõstis pea. Tema hingestatud pruunid silmad kinnitusid Maggie omadele, rahustades teda silmapilk. Koer avaldas talle alati sellist mõju. Ta võis tunda väikest ärritus- või närvilisustorget, ja koera ainus pilk võis selle lahustada. Kui torge just õigustatud ei olnud – siis oli koer nii löögivalmis kui üldse võimalik. Valmis kaitsma.

„Minu oma on *tõeline* teenistuskoer, kelle *tõeline* koolitaja õpetas välja kasutama võtteid, millest on abi *tõelise* puude korral,“ ütles ta viisakalt, kuid kindlalt, häälel, mis välistas edasisi küsimusi. Sisimas palus ta, et mees ei küsiks, milleks Woodrow välja õpetati, mitte et ta kavatseks vastata, kui mees küsiks. Polnud kellegi asi, et kogemuse tõttu halastamatu jälitajaga, kes oli nüüd õnneks trellide taga, olid tema hirmust välja kasvanud mõnikord lausa halvavad ärevushood.

Woodrow oli unikaalne. Ta mitte üksnes ei hoidnud perenaist tasakaalukana, vaid ka kaitses teda ega oleks lasknud kellelgi talle liiga teha. Kui koer tajus perenaise ärevust kasvamas, nügis ta naist ja hakkas haukuma, kui Maggie ei võtnud kasutusele kätteõpitud toimetulekumehhanisme, mis aitaksid tal rahuneda. Kui kõik läbi kukkus ja teda tabas tõeline paanikahoog, oskas koer Maggie hoonest välja juhtida ja isegi inimesed temast eemal hoida, kuni ta tundis end jälle turvaliselt. Koer oli pidanud tegema seda vaid korra, kui rahvahulk käsitööfestivalil, mida ta talutavaks oli pidanud, ta siiski endast välja ajas ja ta ei suutnud piisavalt kiiresti põgeneda. Tol päeval oli ta maha istunud ning nuttes ja värisedes silmad kättega katnud. Iga kord, kui keegi ligi astus, et teda aidata, oli Woodrow oma kehaga Maggiet kaitsnud ja võõrad eemal hoidnud.

Kui Maggie oli piisavalt rahunenud, oli koer ta inimestest eemale vaiksesse kohta juhtinud. Tol õhtul oli ta koerale biifsteegi ostnud ja koer oli seda söönud, sellal kui tema kiitis koera ja tänas universumit, et temaga ei olnud poega Charliet.

Õnneks ei kavatsenud mees küsitlemist jätkata, kuigi tema pilk püsis pingsalt ja peaaegu ebamugavust tekitavalt Maggiel.

„Räägitakse, et keeristorm on siia poole teel ja sellest võib välja kasvada orkaan,“ ütles ta lõpuks teemat vahetades.

„Oeh, ma loodan, et seda ei juhtu.“ Maggie ei maininud, mida ta uudistest oli näinud, et torm möllas Atlandi, mitte Vaikses ookeanis.

Ta niheles istmel ja pööras end ringi, lootes, et mees saab vihjest aru. Ta tundis higi kaenla alla valgumas ja soovis, et oleks teist värvi särki selga pannud. Woodrow niheles tema jalge ees ja naaldus vastu ta säärt. Ta nügis naist rahustavalt, tavapärase reaktsioon ärevusele, mida temast ootuslaineretena hoovas.

Maggie parim sõbranna Quinn ei suutnud uskuda, kui suurt ärevust doktor Starriga rääkimine temas tekitas. Ta ei pakkunud ennast ju ometi raketiteadlaseks. Ta oli töötanud seitse aastat veterinaartehnikuna, enne kui suhtekorraldusse üle läks, niisiis olid tal nõutavad tunnistused ja kogemused olemas. Kuid meeleheitlik vajadus tööd leida oli teinud temast kümne aasta taguse äsja kolledži lõpetanud tuulepea, kel polnud vähimatki enesekindlust.

Välisuku avanes ja üks naine tormas ilmselgelt kiirustades sisse. Ta lähenes lauale ja pani vastuvõtja ette raamitud foto.

„Olin poolel teel lennujaama, kui see mulle meenus. Pean kiirustama, või ma jään lennult maha,“ hüüatas ta, vaadates käes olevalt mobiiltelefonilt kella.

„Ja... see on kelle jaoks?“ küsis vastuvõtja.

„Eleanori. Ta on minu malta *bichon*, kes jääb siia hoiule, sest ma ei suuda oma kasutatud vanda niikaugele saada, et ta meie isa operatsioonile viiks ja mõneks päevaks tema juurde jääks. Nüüd pean Ohiosse lendama ja seda ise tegema,“ ütles ta pildiraamile osutades. „Näete seda nappu? Ma salvestasin Eleanorile sõnumi, et ta teaks, et emme ei ole teda unustanud. Palun mängige seda talle vähemalt viis korda päevas.“

Tüdruk leti taga pilgutask hädas naisele mitu korda silmi ja noogutas siis. „Teeme nii.“

„Täna. Ja palun, palun vaadake, et ta igal hommikul oma vitamiinidega kummikommi saaks. See paneb tal karva läikima.“ Naine keeras keeristormina ringi ja kadus uksest välja, jättes vastuvõtja hämmeldunult järele vaatama.

Mauil elas huvitavaid inimesi, pehmelt öeldes. Hipidest surfjateni, stiilsetest minnalaskjateni, miljonäridest hulkuriteni, kes kõik olid rajanud endale elu võhiklike, saarest nädalakaupa tükikesi haukama tulnud turistihordide vahele.

Vaid mõne päeva eest käisid nad Quinniga Paias väikeses hommikusöögikohas, ja Owen Wilson ja tema vend Luke olid seal kohvi joomas ja omletti söömas, rannariided seljas, nähes välja hoopis teistsugused kui nende kehastatud tegelaskujud filmides.

Ja hiljem viis ta oma poja Charlie randa ja vaatas, kuidas surfijad üksteist üle trumbata püüavad. Väikesed pered telkisid liival ja nende päevitunud lapsed mängisid muretult veepiiril.

Jaa, ta nägi, kuidas elu siin võib olla sõltuvust tekitav. Ja kummalisel kombel andis talle turvatunnet teadmine, et neid ümbritses igast küljest vesi.

Quinn oli lõpuks suutnud teda veenda saarele kolima, et nad saaksid jälle koos olla, ja Maggie ei kahetsenud seda, kuid, vau! – Maui oli kallim, kui ta arvanud oli. Ta arvas, et üürihinnad on kodus Savannah's, Georgiaski kõrged, kuid Maui kõrval olid need madalad. Ta leidis väikese korteri nelja muu üürniku vahel, ja ostis kasutatud auto, mis oli näinud paremaid päevi. Üürimaksmise ja toiduostmise vahel kahanesid tema säästud silmapilguga, enne kui reaalsuse äravoolutorusse kadusid.

Nüüd, kui tal oli jälle kindel aadress, saatis Charlie isa õnneks igakuist lastetoetust, milles nad kokku olid leppinud, kuid isegi see kattis vaid väikese osa paradiisis elamise kulust. Ta oli tänulik ka legendaarsete Hana toiduautode eest, kus keerati kokku lihtne takodest, kalast ja muust kraamist koosnev õhtusöök nii väheses raha eest, et ta võis seda endale aeg-ajalt lubada. Teeäärsed puuviljaputkad olid samuti head kohad, kust Charliele maiustusi osta ja nende ellu ja taldrikule värvi tuua.

Quinn oli pakkunud, et võib ta osajaliselt oma hotelli tööle võtta, kuid Maggie oli kuulnud, et parim viis sõprust rikkuda on koos elada või koos töötada. Siiski peab ta Quinni pakkumise vastu võtma, kui selle töökohaga siin midagi nihu läheb.

Mauile kolimine oli suur majanduslik usuhüpe, kuid kusagil otsast alustamine koos sisseehitatud tugivõrgustikuga Quinni näol oli riski väärt. Igatahes oli see proovikivi Maggiele meeltemööda. Ta oli nõuks võtnud tõestada, et suudab tippu tõusta ja teha seda minimaalse välise abiga.

Siiamaani polnud hommik olnud just paljutootav. Tema ülientusiastlik emakas oli otsustanud tulvaveed valla päästa, tema kliimaseade oli rikki läinud päeval, kui lubati ligi neljakümnekraadist kuumust, ja tema väike prints näitas, mis ta hommikusöögist arvab, loopides

mikrolaineahjus kuumutatud röstleivaviilud põrandale... olles enne purustanud need mikroskoopiliseks puruks, sest ta mängis, et tegemist on tema kujuteldava piraaja kalatoiduga.

Ja kõike seda tegi poiss arusaamatut lauluviisi lóoritades – sellist, mis kinnitas Maggiele, et tema unetusest tingitud peavalu saab vaid hullemaks minna, sest teda on õnnistatud pisikese inimolendi eest hoolitsemise kohustusega ning premeeritud seguga kallistustest ja lubadustest, et ta võib magada siis, kui on surnud.

Charlie on õnnistus, Charlie on õnnistus, tuletas ta endale mööda korterit tuhisedes ja miljoni väikese asja eest hoolitsedes meelde.

Kuigi ta ei leidnud kunagi minutitki enda jaoks ja tundis, et tema pea kohal hóljub lakkamatult nimekiri tegemist vajavatest asjadest, tähendas laps talle kõike.

Õnneks pidas Charlie lõbusaks seikluseks tädi Quinnil külas käimist, võimaldades Maggieil ilma tema niigi üle ajavasse karikasse viimast piiska lisamata välja lipsata. Väga lahke Quinnist, kui arvestada, et broneeringud olid pärast võõrastemaja edukat avamist hoo sisse saanud.

Quinn ei öelnud kunagi ära. Ta lükkas Maggie uksest välja, öeldes, et tal pole vaja Charlie pärast muretseda, nad saavad hakkama. Kuid isegi Quinni abiga oli Maggie graafikust maas, kui nad Woodrow'ga võõrastemajast lahkusid ja teele asusid.

Hommikul kiirustades oleks ta pidanud end maha rahustama, tuletades meelde, et loomakliiniku ukse taga muud ei tehtagi kui... oodatakse, isegi kui ta oli sinna aja kinni pannud tööintervjuuks. Ta saabus kliinikusse vaid kolm minutit kokkulepitust varem, kuid nüüd oli kokkulepitud ajast möödunud juba kümme minutit. See jättis aega mõtisklemiseks. Ta poleks saanud valida tööintervjuuks halvemat päeva. Kuid selline see päev oli, ja Quinni peigmees Liam oli kasutanud tutvusi, et ta jutule pääseks. Ja kui aus olla, siis kui palju oli üldse töökohti, mis võimaldaksid tal Woodrow'd tööle kaasa võtta? Selliseid võimalusi esines harva, ta pidi end käsile võtma, olukorraga leppima ja asja joonde ajama.

Emmel oli raha vaja. Kohe.